

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

PREU DE SUSCRIPCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 10.—Estranger 12.

A CORRE-CUYTA.

La comissió del Ajuntament, que va anar á Madrid pera conseguir la derogació de la subasta dels consums, ha tornat de la Cort molt contenta y satisfeta.

—¿Ha conseguit lo que desitjava?

—Si y no: lo ministre s' ha mantingut ferm; pero de moment ha ordenat que se suspengui hasta d' aquí un mes la subasta en qüestió.

Y la comissió, davant d' una concessió tant amable, haurá pensat:

En este mes de plazo que obtenemos, el asno, el rey ó yo ¿no moriremos?

Ja s' compren perfectament que aquí 'l rey vol dir lo projecte, lo yo vol dir la comissió, y l' asno 'l ministre.

—¿Y si no passa res d' això,—deyan á un dels comissionats—y al acabarse 'l plasso, lo ministre continua en lo seus tretze, qué farán?

—Tornarém á Madrid,—vá respondre:—cregui que no hi ha res tant agradable com viatjar. Un' hom aprén cosas novas, se diverteix, y...

—Y la caixa municipal—vaig pensar jo,—se va vuydant qu' es un contento.

De tots modos, l' éxit d' aquest viatge ha satisfet tant y tant als nostres aixerrits *ilegals*, que alguns van arribar á apuntar l' idea de que seria convenient celebrarho ab un gran arrós, per l' istil d' aquells que en altre temps s' efectuavan á Moncada y á Vallvidrera.

Pero després d' haver llogat ja las cassolas, s' ha deixat corre tot... ¿saben per qué?

Perque 'ls concejals han recordat que l' arrós vé de Valencia, y com que allí hi circulau molts microbis, no han volgut exposarse á una catástrofe que hauria donat un dia de dol á Barcelona.

Sobre aquest assumpto, vaig á proposar una idea que mil cops se m' ha ocorregut, y que tal vegada será acceptada ab entussiasme pels nostres concejals *viatjants*.

Succeheix que, per naps ó per cols, no hi ha casi bé senmana que no surti cap á Madrid una comissió del nostre Ajuntament.

L' un dia per assumptos del cementiri, l' altre dia per negocis del Parque, avuy pèl matadero, demá per un empréstit, las remesas de comissionats se repeteixen ab tanta freqüencia, que 'ls seus gastos arriban á alcansar una suma importantíssima en lo presupuesto municipal.

Ara bé; aixis com hi ha en lo nostre municipi una comissió d' Ensanxe, una de Foment, una d' Hisenda y tantas altres, ¿no podria nombrarse una comissió que residís permanentment á Madrid, ab l' encárrech

de gestionar tots los negocis y enredos que ocasionan tants viatjes de l' un cap al altre del any?

Si per cas s' accepta 'l pensament, desde ara proposo pera formar aquesta comissió als senyors Pau Coll, Soler y Catalá y Batllori.

Y proposo aquestos, perque 'l seu manteniment no resultaria gayre gravós á Barcelona, ja que ab uns quants drets al any que 'ls enviessim, podrian los bons senyors campársela perfectament, ajudantse ab lo seu ofici.

Lo senyor Coll podria establir á Madrid un forn.

Lo senyor Soler y Catalá una farmacia.

En quant al senyor Batllori, no dich res: ¡ell ray que té trassa per guanyarse la videta de mil maneres!

Señor alcalde mayor...

No li vaig á cantar peteneras, tranquilis: ja sè que vosté no es del género flamench. Li vull cantar la cartilla,

ab la franquesa que abona á qui jamay li ha dit ré, y que véu sempre en vosté una decenta persona.

Pues si senyor; es precis, indispensable que cuydi una mica més de la llimpessa d' aquestos carrers de Déu. No vol dir res que hi haja máquimas d' escombrar y brigadas de *barrenderos*: lo interessant es que 'ls carrers quedin més nets, y la veritat es que, á pesar de las máquimas y de las brigadas, deixan molt que desitjar.

Passis vosté un' horeta passejant per certas travessias de l' Argenteria y dels vols de Sant Agustí vell, y compendrà la justicia ab que moltas nacions han declarat brutas las procedencias del Mediterrani.

Otro si: La seguretat de las personas es tant digna d' atenció com l' higiene pública. Y desgraciadamnet los habitants de Barcelona, si dels jonolls per amunt estém relativament segurs, dels jonolls per avall hem quedat á la disposició dels innumerables gossos de totas edats y sexes que s' passejan sense cédula ni bossal, pels mal empedrats carrers de nostra ciudad condal.

Apa, Sr. Coll y Pujol: una mica de voluntat, ordres serias als *carretonayres* y llitürins tant aviat com puga d' aquesta plaga.

Lo gobernador va comensar, molt humanitariament, suprimint lo *Rosari de l' Aurora*.

Acabi vosté suprimint los gossos.

Lo monument de Colon, pera ara segueix sens novetat, gracias á Déu.

Com igualment son affm. y S. S. Q. B. S. M.

FANTÁSTICH.

LA PROFESSÓ

RECORT DE CORPUS.

A MON AMICH J. FERRÁN.

—Déu lo guard' senyor Joseph, ja veig que ha comensat los preparatius. Té la botiga més neta que una patena; ja podria caure un got de llet sense que s' embrutés al arribar á terra.

—Si ¿qués' ha de fer? Bè 'ns hem de poli una mica passant la professó. ¿Miri, qué n' hi sembla?

—¡Oh, quautas cadiras!

—Y encare no n' hi haurá prou. ¿Véu? aquí tinch tres mitjos taulons. Aixó 'm costa un grapat de quartos... Noya, digas á la mama que hi ha 'l senyor Policarpo. Encare no ho ha vist tot, aquest any estreném domassos nous á l' entressuelo, després hi haurá refresch, xacolata ab secalls, horxata y fochs de bengala.

—¿Qué diu, home?

—No s' espanti, 'ls fochs son per quan passi la Custodia: ¿pero qué li sembla, que plourá?

—Ca, no tingui por: miri, are fá déu anys que passava pèl carrer de casa, tot lo dia vá estar núvol, núvol, y al moment de passar la professó....

—¿Vá sorti 'l sol?

—No senyor: va fé' un gran xáfeh.... Pero avuy no plourá, tingui compte qui li diu.

—Pare ¿que no posém las cadiras? ja passa molta gent.

—No, esperat.... ¿ja has regat lo carrer? Donchs bueno, pósalashi.

—Ola Andreu, ja contava ab tú; séu ¿qué 't sembla, que plourá? Daria un duro perque fes bon dia.... ¡Ah, la Carmencita! ¿Y la seva mama?

—No ha pogut venir perque tenia mal de cap.

—Vaya, vaya, quina noya tan maca que s' ha fet; prou los joves deuen esmerarshi en dirli pinturerias y paraulas estrafetas per lo dolsas.

—Vaja, senyor Joseph, que 'm sofoca.

—Ah ja s' ho pot deixar dir per mi que ja soch mat retirat... Segui noya, vingui Carmencita, mirin, se poden posar en aquestas cadiras d' aquí fora; las noyas joves que lluheixin: los del vehinat me tindrán enveja de veure exposat á la porta de casa lo millor y més salat del barri... Antonieta poch corre ¿sents? Seu al carrer, ves ab la Carmencita.

—¿Qui compra ginesta?

—Papa ginesta.

—Ola, veyám quant ne voléu de tota y no diguéu disbarats... Ca, dona, ca, ¡sis rals! per sis rals vull comprar tota la que s' llensará á la professó: tres rals y prou... Es que si fos cullida d' ahir no la compra-

ria. Manelet porta un cove, digas á la mama que te 'l dongui.

—Ola Niceto, Dèu la guard' senyora y 'ls petits, ja està fet tot un home en Nando; ¿quants anys t'è?

—Sis y mitj.

—Vaya, vaya, aquest altre es lo que havém desmamat are?

—Si home, perque ¿qué n' haurian fet de dos didas á casa? perque d' aquí dos mesos...

—Niceto... home... en Nando vol anar á la comuna.

—Manelet, acompanyali.

—Ca, ja li portaré jo, si 'n sè 'ls topants d' aquesta casa ¿no es veritat Joseph? La gresca que hi haviam fet, je, je.

—Ola Xicola, ¿qué hi ha de nou?

—Uf! quina calor, senyal de pluja.

—Vols dir que plourá?

—Tant segura tingués la rifa de Madrid.

—Si que 'm sabria grèu. Mira séu al carrer que tindrás m' fresca.

—No més hi faltavan vostés. ¿Cóm vá donya Eulalia y don Romeu y vosté Pepita?

—Bè ¿y vostés?... Veu? hem vingut aquí perque sabem que no son de compliments; nos volian á una pila de casas. Hem portat aquesta senyoreta qu' es amiga de la Pepita.

—Bèn fet; mirin, totes dos se poden posá al costat de la Carmencita que 's farán amigas..... Aixís, aixó semblará un jardí de flors que 'ls joves s' hi embabiecarán com papallonas..... ¿No ho deya? Aquí 'n tenen de graciosos que 'ls hi tiran segó... ¿Qu' estém desganats, minyons, que tiréu las postres que os han quedat de dinar?...

Nando, vina, séu aquí. Manelet, fes posar las criaturas davant de tots... y are que sembla que se serena digas á la mama que posi 'ls domassos... Vaja, colocarse que la professò ja deu sè' aprop. ¿Ahont es en Xicola?

—Es fora perque com antes d' ahí no 's trobava gayre b'è del ventrell, lo metje li va receptar una purga dihent que 'n prengües la tercera part, que ja li faria efecte; pero com ell es tant poch derrotador ha trobat la botella mitj plena aquesta tarde y per no llen-sarla se l' ha beguda, y es clar...

—Manelet, avisa á n' en Sendo, 'l noy del primer pis, que no 's descuydi de tocá la marxa real quan passi la custodia, que llavors encendré 'ls focs de bengala... ¡Ah! digali que toqui fort, que se senti desde 'l carrer... ¿Que no hi cab, senyor Policarpo?

—Ca, ja 'ns estarem drets aquí darera.

—Al menos per are no plou, Dèu vulgui que s' aguantin 'l temps... Nando t'è ginesta que ja sento 'ls jegants. Aquí, vostés Carmencita y Pepita, tinguin, no se 'n donguin vergonya, que molts, tirant la ginesta vostés, voldrian ser gegants. Alsa nens, tiréu, tiréu.

¿Se 'n recorda, senyor Policarpo, de la antiga professò del Pi? Vosté ja podia anarhi. Lo mèu pare era de la colla dels Paus ¡quin modo de rumbejar ab pantalons blancs de campana, sabatas de xarol, jechs ab tabellas y barret de copa! Jo anava al sèu darrera ab un' atxa de repuesto y 'l mocador dels carmetllos: cada any, sabatas, sombrero y guants grochs nous.

Llavoras era un orgull gastar forsa atxa, que anavan esparramantla com si fessin exvotos de cera; are sembla que 's van á socarrimar lo pentinat de tant dreta que la duhen, perque gastantne menos lo ceré 'ls surti més acomodo. La colla dels Gitanos cada any ne surtia ab las mans al cap, per més que feya tot lo que podia ¡alló era picadillo!

—Jo com que no m' ha agradat lo ball no n' he sigut de aquestas societats.

—Ja plou.

—Vatua nada mon, fiquéuse á dintre, tombéu. las cadiras que ja passarà aquest xáfeh, treyéu los domassos... ah ¿veu? ja para, han sigut quatre gotas, un cap de núvol, seyéu que ja vè 'l Santíssim; vaig á dalt á encendre 'ls focs.

—Reina Santíssima, senyor Joseph, que 'ns tira espurnas.

—No tinguin pòr que ja s' encenen.

—Fiquémnos dintre, qu' entre 'ls focs y la pluja....

—No 's moguin.

—Fugim, los caballs.

—Portin las cadiras dintre. Malvinatje la pluja: tant bé que anava... ¿Qu' es aixó? ¿Que se 'n van? No 's moguin que pendrán xacolata.

—Nos quitaria la gana de sopar.

—Ca, vinguin, vinguin. Pujém al entresuelo que ja está arreglat tot... ¿y en Sendo que no ha baixat?

—Es aquí.

—¿Cóm es que no has tocat la marxa real?

—Si senyor.

—Pues no l' hem sentida.

—Com que tenim lo piano á l' arcoba.

—Niceto, tú qu' ets de la broma, al costat de las senyoretas. Senyor Policarpo, menjí secalls.

—Ja ho faig, senyor Joseph.

—Si no hagués sigut la pluja tot hauria anat millor, pero bah; ja ho saben, senyors, están convidats per l' any que vè.

MISTER JOHNSON.

LA SORT.

DIALECH.

—Don Casimiro! ¿Qué tal?

—¿Qué tal l' hi ha probat l' Habana?

—ha fet negoci?—Demana!

—Un negoci colossal!

—¿Ha guanyat?...—Un capital!

—¿Un milló?...—Uf! més de cinch.

—¿Donchs es rich?...—No sè 'l que tinch!

—¿Si? Me 'n vaig cap allá dalt.

—¿Qué tal noy, ja n' has tornat?

—¿Cóm t' ha anat?...—Molt malament!

—¿Y aixó?...—Res, sento un torment qu' estich igual que baldat!

—¿Y 'l negoci?...—Desgraciati!

—Sens diners ni salut vinch.

—¿Donchs vens mal?...—No sè 'l que tinch!

—¿Tant debò no hagués marxat!

Aquest bréu dialech 'ns proba (encar que no es cosa nova), que la sort variable y brusca, no es pas d' aquell que la busca, sinó d' aquell que la troba.

CRISTÓFOL CRISPÍN.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Fins á dijous, la senmana teatral pot dirse que vá anarse 'n tota ab preparatius.

Preparatius al *Lirich*, ahont abir mateix havia de comensar una curta série de funcions l' eminent artista italiá Emmanuel y la simpática Glech, qu' es, per si no se 'n recordan, aquella dama jove que va venir ab la Pia Marchi, que ja llavors era tant notable y que avuy suposan está en la plenitut de son talent. Aquestas representacions italianas tenen, donchs, un gran atractiu, en primer lloch per ser totes novas las obras que posarán en escena, y ademés per la valia dels actors que han de interpretarlas. Encare que l' Emmanuel, segons dihen, ha de tornar per l' octubre al *Principal*, las funcions del *Lirich* serán una especie de anticipo que no deixarán de aprofitar tots los amants del art dramátich.

Preparatius á *Novedats* per posar lo *San Franco de Sales* de Arrieta, que á Madrit vá fer furor.

Preparatius al *Bon Retiro*, ahont la companyia de sarsuela que hi treballava, comenrent sens dupte que ab tres *tropas* del mateix género n' hi havia massa, ha deixat lo local á una companyia d' ópera italiana.

Y preparatius á *Ribas* per estrenar *La Charra* del Sr. Palencia, marit de la simpática Tubau.

Las *novedats* han quedat reduhidas, donchs, á la representació de *La Africanita* al *Tivoli*, y encare aquesta obra no es nova, tota vegada que d' ella ja varem parlarne l' any passat.

A *Ribas* s' ha estrenat *La cuestión de Africa*... Y á propòsit de aquest teatro. Vostés dirán:—Me pensava que no volias ocuparte 'n. Y jo 'ls contestaré: ja saben los motius perque vaig dirho, y are dech consignar que l' empresa vá enviarme una atenta carta y d' ella resulta que la invitació á las funcions de aquell teatro obrava ja en l' administració de aquest periódich, sense que hagués arribat á las mévas mans per una mala intel·ligencia. Dono, donchs, las gracias á l' empresa y queda terminada aquesta qüestió.

Torném á la de Africa, qu' es una comedia mansoia, artificiosa y sense una gota de inventiva. Totes las situaciones, si situaciones hi ha en aquella obra, son vistas, revistas y contravistas. L' autor, Sr. Barranco, deu ser un home molt *desinteresat*, perque lo qu' es *La cuestión de Africa* no t'è sombra de interés. Gracias á una interpretació més que regular, en la qual van sobresortir la Tubau y la Guérra, la producció vá passar. En quant al Sr. Catalina, no t'è prou importancia 'l sèu paper perque pogués lluhirse; y respecte al Sr. Garcia, quan fá la comedia hauria de perdre 'l vici de asainetarla. No es tot h' fer una comedia de carácter ó una cosa per l' istil de la parodia de *Vida alegre y muerte triste*... En aquesta producció 'l Sr. Garcia hi está com sempre que 's troba en lo sèu element.

Y á propòsit de la parodia: més que tal parodia es una paráfrassis del famós drama d' Echegaray ab ribets crítichs y burlescos. Aixó no vol dir que no fassa riure; pero sí que revela pobresa d' ingení. Los autors de parodias haurian de pendre per modelo los antichs *singlots* de 'n Pitarra. Alló era enténdrehi; aixó ho fá qualsevol escritor de tres dos quartos.

Lo Sr. Alegria n' ha ensopogat un' altra, que ja es molt tractantse de un espectacle que sembla que hauria d' estar agotat. Los *Macarronis* constitueixen una verdadera notabilitat. Ab las sèvas flautas á tall de macarrons van sorprendre al públich, que vá tributarlos una gran ovació; y desde llavors se menjan cada nit macarrons al *Circo equestre*.

Escepto 'ls periodistas que menjan macarrons... y arrós.

N. N. N.

UN PETÓ

A MON AMICH EDUART NOVELL.

—¿No recordas dolsa esposa un mes ans del casament te vareig fer una cosa que 't va deixar ruborosa?

—Si, Pepet, ho tinch present.

—¿No recordas tú com jo que un dia per ma gran sort sols estavam al balcò, y vareig ferte un petó?

—Si, Pepet, ne tinch recort.

—¿Recordas un altre dia que tot lleginte una historia trobantse fora ta t'ia me vingüé altre cop mania...

—Si, Pepet, ne tinch memoria.

—¿No recordas que cremada per la acció que 't vareig t'è, me vas da una bofetada deixantme la galta inflada?

—Si, Pep, ho recordo bè.

—¿No recordas que amaten al sentirme aquell bolet vaig dir, que estava content de lo t'eu comportament?

—Me 'n recordo bè, Pepet.

—¿No 't recordas que 't vaig di que 'n vista de ta bondat y veient lo t'eu bon fi, prompte ab tú 'm volia uni.

—Si, Pepet, no ho he olvidat.

—¿Recordas per acabar que al cap de un mes tot justet nos donavam ja la mà al davant de un capellá?

—Ho tinch ben present, Pepet.

Mès ja que tú has acabat, vull fer l' historia completa: ¿Recordas ja temps passat, que un jove, duya al costat?

—Ho recordo bè, Mundeta.

—¿Recordas que relacions hi tenia, y ab mal cor, me va enviar expressions dihent:—per are tots bons?—

—Si Mundeta, 'n tinch recort.

—Donchs tú ab mí te vas casar pr' un petó... que 't causá penas y un xiquet de jemegar, y ell á dida 'm va enviar haventme'n fet á dotzenas.

JOSEPH PLANAS.

ESQUELLOTS.

Tothom volia saber quins eran los regidors que 's quedavan y quins los que sortian, per fer puesto als elegits per sufragi.

Desde 'l dimars ho sabem. Se 'n van tots los que havian fet dimisió per alló del *modus vivendi*.

Y tots los demés se quedan, no sè si per aixó del *modus vivendi*.

Tambè hi havia interés en coneixe qui seria arcalde. Per últim s' ha rebut un telégrama de Madrit que ho diu bèn clarament: «Queda nombrat arcalde [de Barcelona per dos anys més lo Sr. Coll y Pujol.]»

¿Y 'l pobre Sr. Fontrodona?

Ja ho vèu D. Ignasi: la vida es un teixit de ingrati-tuts. A vosté qu' es l' home de més talla y de més pes de l' Ajuntament lo deixan abandonat á las brometas de l' *ESQUELLA*.

Ni vosté será arcalde, ni 'l sèu fill adoptiu *Javieritu* será diputat.

Los sers infinitament grans y 'ls sers infinitament xichs; los *macrocosmos* y 'l *microcosmos*; ó en altres termes: la pesada y la torna de la conservaduria quedán desairats.

¡Quina desgracia per la familia!

L' última sessió del Ajuntament vá terminar de una manera pintoresca.

Desde la sessió anterior havia quedat sobre la taula un dictámen concedint mil duros de gratificació á cada un dels tres metjes que l' istiu passat van anar á Tolon y Marsella á estudiá 'l cólera.

Lo metje Sr. Robert tenia tant interés en que 'l dictámen en qüestió fòs discutit, que deixant als malalts per algunas horas, vá assistir á la sessió.

Pero algú hi havia que tindria un interés distint. Dos ó tres *ilegals* van esquitllarse, y un altre vá demanar que 's contés lo número dels presents.

Lo Sr. Coll y Pujol:—No n' hi ha prou: s' aixeca la sessió.

Y vels' hi aquí al Dr. Robert donantse á tots los diables y dihent:—Si volem combatre 'l dictámen féuho lealment y jo 'us replicaré.... Pero no replicaré ja, perque me 'n vaig á casa, ahont com á particular si en alguna cosa puch servirlos ja ho saben.

Podia haver afegit:
—Quan estigan malalts envihin á buscarme, encare que 'l mal que pateixen los ilegals es de aquells que no tenen cura.

Casi cada dia l' empresa del ferro-carril de Fransa fá una espolsada d' empleats.

Com si ells tinguessen la culpa de que baixin las acciones de aquella companyia y de que disminueixin los ingresos.

Señor Planas: si en lloch de tirar á codillo á las demás empresas que podian favorirlo, las hagués ajudadas com devia, avuy no 's veuria obligat á tirar á una pila de pares de familia á la miseria.

Y 'ls accionistas no correrian perill de anarsen al hospici.... ab ferro-carril.

No n' hi havia prou ab la filoxera y 'l mildiu que á la banda de Tarragona ha sortit un' altra plaga que mata 'ls ceps en pocas horas. Sembla que 's posa en la punta dels serments y en un tancar y obrir d' ulls se 'ls xucla fins á las arrels.

Si jo hagués de batejar á aquest nou escanya-pajeros, li posaria un nom que recordés lo temps actual.

Ne diria *xupóptero canovista*.

Y cuidado que 'ls espanyols patim del mateix mal que 'ls ceps del camp de Tarragona.

Se queixa un periódich conservador de que 'ls dias festius al demati se situhi en los claustros de Santa Ana una cáfila de *gomosos* (paraulas textuales) «que s' están allí com s' estarian en una taberna: tant per sa compostura com pel seu llenguatge ofensiu á la moral y al decoro, alguns d' ells son l' escándol de las personas decentes que acuden á aquell temple.»

Per aixó jo dich á las de casa:—No vull que anéu á missa á pendre mals exemples.

Després de tot á Santa Ana tréureli aquests gomosos seria tréureli mitja vida.

Els hi van per las noyas macas del barri y las noyas macas del barri (¡que n' hi ha molts!) hi van per ells.

Algunas fins prenen part en las canturias de las solemnitats religiosas.

Are bè: suprimiu al jovent y suprimiréu la animació y la pedregada de pessetas y duros que cauhen dintre de las bacinas. Santa Ana ab tot aixó s' ha fet un establiment religiós de primer ordre que á horas d' are deixa endarrera á la Mercé, al Pi y á Sant Jaume.

Lo dia que mossen Gatell vulga emitir acciones, conti ab mi... Me vendré las Fransas y compraré Santa Anas.

La *Vanguardia* calla; la *Crónica* calla y calla 'l *Barcelonés*.

—¡Gracias á Dèu que ja no 'ns féu mal de cap.

Los tres, á istil de la criatura del *qüento*:
—Es que are agafém forsas per tornarhi.

Tothom sab que 'l sofre 's considera un desinfectant contra 'l cólera.

Donchs bè, á una partida de sofre que venia de Lorca, á Aguilas ván detenirlo y ¡ván fumigarlo!

Vaja que 'l cólera, si de tant en tant no hi hagués alguna broma per l' istil, fora una cosa ben trista.

¿Han vist may pescar aucells?
L' ingeni humá no té limits.

Un jove del carrer de las Carretas vá ser detingut pescant ab un am y una canya 'ls coloms de un terrat vehi.

Quan lo portin davant del jutje tindrà una disculpa. Podrà dir:

—Senyor jutje, es que jo, francament, ni menos sabia lo que 'm pescava.

Un periódich republicá, *La Voz de Guipuzcoa*, ha publicat un número extraordinari dedicat á Churruca, fill de Motrico y un dels héroes de Trafalgar. Es un número monumental, imprés en paper vitela, que conté l' estatua, 'l retrato y una bèn escrita biografia de Churruca. Se ven á 30 céntims de pesseta en la llibreria de 'n Lopez.

Lo dia 29 del mes passat va celebrarse la peregrinació espiritual al sepulcre dels sants apostols Pere y Pau; á Roma sense que ningú 's mogués de casa seva.

No van sortir més que uns quants xavets de algunas butxacas.

Per satisfacció dels pelegrins espirituals, se va rebre un telégrama dihent que 'l Papa sumament conogut diria la missa *unintse á la pelegrinació* y preguntant per las personas vivas y difuntas recomenadas pèls adherents.

Lo telégrama está expedit desde Bolonia, «manera fina y *espiritual* de tratar de *bolonios* á tanto *chiflao*» deya un andalusí.

Y 'l firma un tal Joan *Acquaderni* «camarero secreto de su Santidad.»

Que será 'l que li talla las unglas dels peus y li muda la gibrelleta.

¡Quin honor pèls pelegrins!

Lo comité de 'n Rius y Tauler, ab aprobació de 'n Sagasta, estableix lo cens en lo partit constitucional.

Un disident deya:

—No tè res d' estrany: lo partit constitucional pèls altres sempre ha sigut un *cens*.

Lo teatro Ribas, lo dia del estreno de *La cuestion de Africa*, semblava 'ls claustros de la cateiral.

Gats á l' escenari, gats á la platea, gats per tot arreu.

Sense contarhi 'l graciós Domingo Garcia qu' es lo més gat de tots.

Sobre un llibre que ha sortit fá poch.

—Vaja no ho digas, l' obra de Fulano, tindrà si vols l' istil incorrecte y descuidat; pero tè uns pensaments elevadíssims.

—Verdaderament: tè uns pensaments tant elevats... que fins se perden de vista.

Té la paraula un periódich de Vich que s' ocupa de Victor Hugo en los termes següents:

«Per xó li importava tan á la Masoneria seqüestrar lo cadáver de Victor Hugo, per dar á tot lo mon l' escándol d' uns funerals civils que fossen l' apoteosis del materialisme y pendre á la religió un temple per ferne 'l CANYET DE LAS BESTIAS MAJORS DEL RADICALISME.»

Firma l' article lo canonje Collell, mestre en Gay Saber.

¿Qué vá que vostés se creyan que qui 'l firmava era un escorxa rossas?

De un periódich francés:

«Un rector puja á la trona á fi d' escitar la generositat dels fiels á favor de una noya que vol ser monja y no pot professar per falta de dot.»

»Y diu lo següent:

»Germans meus: recomano á la vostra caritat, la jove senyoreta fulana tal, que las monjas del convent del Divino Salvador no consideran bastant rica per fer vot de pobresa.

QÜENTOS.

Una andalusada.
—Si no te 'n vás de aquí...

—Veyám que farás.

—Qué faré?... Que 't dono tal cop de puny que 't deixo enterrat á la paret, tot tú, menos lo brás dret.

—Y perquè no 'l brás dret també?

—Lo brás dret te 'l deixaré porque quan passi 'm saludis.

Dos hermanitas ván á captar.

La mestressa del pís, cansada de rebre cada senmana la seva visita, 's coloca un dia en un quarto al costat de la porta d' entrada y quan la criada obra y anuncia á las referidas monjas, exclama:

—Que no entrin... que no entrin... que tinch la verola y podria encomenarse 'ls.

Las hermanitas encare fujen.

¡Qué hi volen fer! No tothom tè la serenitat que tenia Mossen Será (que al cel siga).

No ignora ningú que aquell célebre capellá que vá quedarse á mitj camí de la seva carrera, se guanyava la vida anant á resar á las casas ahont sabia ó li deyan que hi havia un difunt.

Un dia ván dirli:—A tal casa, tal pís hi ha un mort.

Mossen Será s' hi presenta y conforme estava convingut ab lo qui li havia dat lo recado, l' introduheixen en lo quarto mortuori y sobre un llit de pots y banchs y flanquejat ab quatre candeleros hi ha 'l difunt que descansa.

Mossen Será s' hi acosta, descubreix lo llensol, y 's troba ab que 'l difunt era un tocino.

¿Creuhen que vá inmutarse? No senyors. Girantse ab molta tranquilitat als que l' acompanyavan, lo primer que se li vá ocorre, sigué dirlos:

—Bè me 'n donarán, al menos, una butifarreta?

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Una lletra es ma primera,
prima dos es consonant,
altra lletra es la tercera
y quarta lletra y calmant.
La quinta, sense parella,
si es inversa, es verb que val
en la llengua de Castella,
y nom d' home es lo total.

AREDNABAL.

II.
La *Una prima tres* voldria
un que gastés molta tot
y tant dos l' estimaria
que 'l faria 'l seu xicot.

SINONIMIA.

Al carrer de la *total*
vaig comprá una *tot* de *tot*
que vaig dar al meu nebot
la diada de Sant Eudalt.

PEPET DE ARBUCIAS.

MUDANSA.

—Senyor *Total*.

—¿Qué volia?
—Que 'm fés un *tot* y un *jaquè*...
Aixó sí, desitjaria
sobretot que m' anés bè.

ASNEROLF ALKUSPA.

CONVERSA.

—La Balbina y en Tomás ¿veritat que se semblan?
—Es que son germans y fills de un poble.
—¿De quin poble son?
—Búscaho que ja ho havém dit.

P. DE PEGA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—En molts casas.
6 8 7 7 8 5 8.—Poble de Catalunya.
5 4 7 8 1 2.—Nom d' home.
6 2 8 3 8.—Poble de Catalunya.
8 5 4 5.—Carrer de Barcelona.
5 4 6.—Un número.
1 8.—Nota musical.
3.—Una lletra.

TARONJA DE CONVENT.

ROMBO.

•••••
•••••
•••••
•••••
•••••

Primera ratlla vertical y horisontal: vocal.—Segona: tota cosa 'n tè.—Tercera: nom de dona.—Quarta: part del món.—Quinta: fruit molt útil.—Sexta: animal.—Séptima: vocal.

UN COLÉRICH.

GEROGLIFICH.

VII LI
aaa
VII
LIA

J. S. y P.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—*Vall-car-ca*.
2. ID. 2.ª.—*Pi-dal*.
3. SINONIMIA.—*Casas*.
4. INTRÍNGULIS.—*Paca-Aca-Ca-A*.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Martell*.
6. CONVERSA.—*Teresa*.
7. GEROGLIFICH.—*Lo punt de las donas es vestir bè*.

OBRETA D' ACTUALITAT

GUERRA AL CÓLERA!

INSTRUCCIONS PER COMBÁTREL, ESCRITAS EN VERS PEL

Dr. C. GUMÁ

Catedràtich de medicina humorística.

Segona edició.—Preu: ¡UN RAL!

Se ven en la Llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y á casa 'ls corresponals de LA CAMPANA.

Barcelona: Ipm. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Modo indicatiu.

Modo imperatiu.

Actiu.

Conjuntiu.

Subjuntiu.

Perfecte.

Sustantiu.

Futur.

Neutre.